

Rozdział 5.

Sposób dostarczania kruszywa.

§ 9. Z zastrzeżeniem warunków określonych przepisami dotyczącymi przewozu przesyłek, wybór środka transportowego do przewozu kruszywa należy do kupującego.

§ 10. Jeżeli w umowie nie ustalono inaczej, sprzedający obowiązany jest dostarczyć, a kupujący odebrać w każdym miesiącu ilość kruszywa wynikającą z podzielenia ilości objętej umową przez liczbę miesięcy w okresie, na który umowa została zawarta.

§ 11. 1. Kruszywo przed wydaniem przez sprzedawcę kupującemu lub przewoźnikowi powinno być poddane badaniom kontrolnym, zgodnie z postanowieniami właściwych norm przedmiotowych.

2. W braku właściwej normy przedmiotowej dla danego asortymentu kruszywa, jego jakość powinna być określona w umowie sprzedaży.

3. W dokumentach przewozowych sprzedawca obowiązany jest podać:

- 1) nazwę sprzedawcy i zakładu wysyłającego,
- 2) numer umowy sprzedaży, w której wykonaniu dostarczane jest kruszywo,
- 3) numer właściwej dla danego kruszywa normy oraz świadectwo jakości kruszywa (atest),

4) numer statystyczny towaru według przepisów PKP z dołączeniem specyfikacji towaru.

Rozdział 6.

Odbiór kruszywa.

§ 12. Jeżeli w umowie przewidziano, że kruszywo odebrane zostanie przez kupującego ze składowiska (magazynu) sprzedawcy, to podstawą ilościowego rozliczenia jest ilość ustalona przez strony przy odbiorze.

§ 13. Jeżeli w umowie przewidziano, że kruszywo odebrane zostanie ze środka transportowego w miejscu przeznaczenia, kupujący dokonuje odbioru ilościowego na środku transportowym w miejscu przeznaczenia.

§ 14. Jeżeli podczas odbioru jakościowego kruszywa mineralnego naturalnego kupujący stwierdzi, że kruszywo to posiada zawilgocenie przekraczające:

- 1) dla piasku 10% wilgotności,
- 2) dla pospółki 6% wilgotności,
- 3) dla mieszanki żwirowo-piaskowej 5% wilgotności,
- 4) dla żwiru 3% wilgotności,

sprzedawca obowiązany jest udzielić bonifikaty w wysokości 1% ceny za każdy 1% przekroczenia wyżej wymienionych granic dopuszczalnego zawilgocenia.

114

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 3 marca 1971 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie eksploatacji i zarządu nieruchomościami w Polsce, stanowiącymi własność cudzoziemców dewizowych.

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 8 maja 1961 r. w sprawie eksploatacji i zarządu nieruchomościami w Polsce, stanowiącymi własność cudzoziemców dewizowych (Monitor Polski Nr 40, poz. 187), dotychczasową treść § 1 oznacza się jako ust. 1 oraz dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Umowy określone w ust. 1, dotyczące najmu lub dzierżawy nieruchomości położonych w miastach i osiedlach, mogą być przez wykonawców narodowych planów gospodarczych zawierane bez obowiązku uzyskiwania każdorazowego ich zatwierdzenia, jeżeli wysokość czynszu zostaje w umowie ustalona w granicach przewidzianych obowiązującymi przepisami.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: J. Trendola

115

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 3 marca 1971 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie sprzedaży zagranicznych środków płatniczych na cele prywatnego pobytu za granicą.

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 19 grudnia 1963 r. w sprawie sprzedaży zagranicznych środków płatniczych na cele prywatnego pobytu za granicą (Monitor Polski Nr 54, poz. 389) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) 150% równowartości zakupywanych zagranicznych środków płatniczych krajów, z którymi Polska nie rozlicza się w rublach”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: J. Trendola